

Nachman of Breslov on Music and Nature

Source Sheet by Heather Batchelor

Likutei Moharan, Part II 63:1

(1) **“Take from the choice products of the Land in your pouches, and bring down to the man as tribute some balsam and some honey, and gum, resin, pistachio nuts and almonds”** {Genesis 43:11}.

Know! when our forefather Yaakov sent his sons, the ten tribes, to Yosef, he sent with them a melody of the Land of Israel. This is the deeper meaning of “Take from the *ZiMRot* (choice products) of the Land in your pouches...”—the concept of *ZeMeR*

(song) and melody, which he sent through them to Yosef. This is as Rashi comments: *me'zimrat*—it connotes *zemer*.

(2) For know! each and every shepherd has his own special melody, according to the grasses and specific location where he is grazing. This is because each and every animal has a specific grass which it needs to eat. He also does not always pasture in the same place. Thus, his melody is dictated by the grasses and place he pastures. For each and every grass has a song which it sings. This is the concept of *Perek Shirah*. And from the grass's song, the shepherd's melody is created.

(3) This is the deeper meaning of the verse “And Adah bore Yaval; he was the father of tent dwellers with cattle. His brother's name was Yuval; he was the father of all who play harp and flute” {Genesis 4:20-21}. As soon as the world had a shepherd of cattle, there were musical instruments. Therefore, because King David, may peace be upon him, was “a skilled musician” {1 Samuel 16:18}, he was “a

ליקוטי מוהר"ן, תנינא ס"ג:א'
קחיו מזמרת הארץ בכליכם והורידו
לאיש מנחה מעט צרלי ומעט דבש נכאת
ולט בטנים ושקדים:

(א) דע, פי יעקב אבינו, כששלח את בניו
עשרת השבטים ליוסף, שלח עמם נגון
של ארץ ישראל. וזה סוד: קחו מזמרת
הארץ בכליכם וכו' (בראשית מ"ג:א'),
בחנית זמר ונגון, ששלח על-ידם ליוסף,
וכמו שפרש רש"י: מזמרת – לשון זמר
וכו'.

(ב) פי דע, פי כל רועה ורועה יש לו נגון
מיוחד לפי העשבים ולפי המקום שהוא
רועה שם, פי כל בהמה ובהמה יש לה
עשב מיוחד, שהיא צריכה לאכלו. גם אינו
רועה תמיד במקום אחד. ולפי העשבים
והמקום שרועה שם, פן יש לו נגון. פי כל
עשב ועשב יש לו שירה שאומר, שנה
בחנית פרק שירה, ומשירת העשבים
נעשה נגון של הרועה.

(ג) וזה סוד מה שפתוב (שם ד): ותלד
עדה את יבל, הוא הנה אבי ישב אהל
ומקנה, ושם אחיו יובל, הוא הנה אבי כל
תפיש כנור ועוגב. פי תכף כשהנה בעולם
רועה מקנה, הנה תכף פלייזמר פנ"ל.
ועל-כן דוד המלך, עליו השלום, שהנה
ידע נגן (שמואל-א טז), על-כן הנה רועה
פנ"ל. (גם מצינו באבות העולם כלם,
שהיו רועי מקנה).

shepherd.” (We find, too, that the patriarchs were all shepherds.)

(4) And this is the concept of “From the end of the earth we heard song” {Isaiah 24:16}—i.e., songs and melodies emerge from the end of the earth, because melody is produced through the grasses which grow in the earth, as mentioned above. And because the shepherd knows the melody, he instills the grasses with energy, and so the animals have what to eat.

(5) And this is the concept of “The first blossoms have appeared in the Land, the time of *ZaMiR* (singing) has arrived” {Song of Songs 2:12}. In other words, the “first blossoms” grow in the Land as a result of their particular *ZeMeR* and melody, as mentioned above. It follows, that through the song and melody which the shepherd knows, he instills the grasses with energy and there is pasture for the animals.

(6) The melody is also beneficial for the shepherd himself. Because the shepherd is constantly in the company of animals, it could happen that they draw and drag him down from the category of human-spirit to animal-spirit. The shepherd might end up grazing himself, as in “they went to pasture their father’s flock...” {Genesis 37:12}, which Rashi explains as: they went to pasture themselves.

(7) But through the melody he is saved from this. For melody is the refinement of the spirit, separating human-spirit from animal-spirit, as in “Who knows that it is the spirit of the human being which ascends on high and the spirit of the animal which descends below” {Ecclesiastes 3:21}. This is the essence of melody—gathering and selecting the good *ruach*, as explained elsewhere. The melody therefore saves him from animal-*ruach*, because through the melody the human-*ruach* is separated from animal-*ruach*.

(ד) וְזֶה בְּחִינַת (ישעיהו כ"ד:ט"ז): מְכַנֵּף הָאָרֶץ וְמִירוֹת שְׁמַעֲנוּ, הִינּוּ שְׁזַמְרוֹת וְנִגְוֹנִים יוֹצְאִים מְכַנֵּף הָאָרֶץ, כִּי עַל-יְדֵי הַעֲשָׂבִים הַגְּדֹלִים בְּאָרֶץ נַעֲשֶׂה נִגּוֹן כַּנ"ל. וְעַל-יְדֵי שְׁהֲרוּעָה יוֹדֵעַ הַנִּגּוֹן, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא נוֹתֵן כֹּחַ בְּהַעֲשָׂבִים, וְאֵזִי יֵשׁ לְבִהְמוֹת לְאָכֹל.

(ה) וְזֶה בְּחִינַת (שה"ש ב): הַנִּצְּנִים נִרְאוּ בְּאָרֶץ, עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, הִינּוּ שְׁהַנִּצְּנִים גְּדֹלִים בְּאָרֶץ עַל-יְדֵי הַזְּמִיר וְהַנִּגּוֹן הַשִּׁירָה לָהֶם כַּנ"ל. נִמְצָא שְׁעַל-יְדֵי הַזְּמִיר וְהַנִּגּוֹן שְׁהֲרוּעָה יוֹדֵעַ, הוּא נוֹתֵן כֹּחַ בְּעֲשָׂבִים, וַיֵּשׁ מִרְעֵה לְבִהְמוֹת.

(ו) גַּם הַנִּגּוֹן הוּא טוֹבָה לְהֲרוּעָה בְּעֲצָמוֹ, כִּי מִחֻמַּת שְׁהֲרוּעָה הוּא תָּמִיד בֵּין בְּהִמּוֹת, הִזָּה אֶפְשָׁר שְׁיִמְשִׁיכוּ וַיּוֹרִידוּ אֶת הֲרוּעָה מִבְּחִינַת רוּחַ הָאָדָם לְרוּחַ הַבְּהֵמִיּוֹת, עַד שְׁיִרְעֶה הֲרוּעָה אֶת עֲצָמוֹ, בְּבְחִינַת (בראשית ל"ז:י"ב): וַיִּלְכוּ לְרַעוֹת אֶת צֹאן אֲבִיהֶם וְכו', וּפִרְשׁ רַש"י: שְׁהִלְכוּ לְרַעוֹת אֶת עֲצָמוֹ.

(ז) וְעַל-יְדֵי הַנִּגּוֹן נִצּוֹל מִזֶּה, כִּי הַנִּגּוֹן הוּא הַתְּבַרְרוֹת הַרוּחַ, שְׁמִבְּרָרִין רוּחַ הָאָדָם מִן רוּחַ הַבְּהֵמָה, בְּבְחִינַת (קהלת ג':כ"א): מִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעֹלָה הִיא לְמַעְלָה, וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיֹּרֶדֶת הִיא לְמַטָּה, כִּי זֶהוּ עֶקֶר הַנִּגּוֹן – לְלַקֵּט וּלְבַרֵּר הַרוּחַ טוֹבָה, כַּמְבֹאָר בְּמִקּוּם אַחֵר. וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי הַנִּגּוֹן נִצּוֹל מִרוּחַ הַבְּהֵמִיּוֹת, כִּי נִתְבַרֵּר רוּחַ הָאָדָם מִרוּחַ הַבְּהֵמָה עַל-יְדֵי הַנִּגּוֹן כַּנ"ל: